

FILM FORUM

AF JOHS. MØLLER

Når man betænker, i hvor forholdsvis beskeden omfang filmkunsten tages alvorligt og behandles med saglighed her i landet, ville det jo egentlig være naturligt, om radioens Film Forum havde en svoren forbundsfælle i „Kosmorama“. Vi burde kunne forene kræfterne og kæmpe på samme front. Som Film Forum'et de sidste gange har været tilrettelagt, er der imidlertid beklageligt nok ikke rigtig forudsætninger for en sådan alliance. Tværtimod tvinger udsendelsen 16. 9. os til at skærpe og uddybe de kritiske bemærkninger, vi indledte med i sidste nummer.

Udsendelsen startede med en samtale mellem *Johannes Allen* og fru *Alice O'Fredericks* om den sidste nye film „Min datter Nelly“, der jo mildt sagt ikke hører til mesterværkerne. Man fik til sin store overraskelse at vide, at fru Alice var såre tilfreds med denne film, og at hun også var meget glad for at lave ASA's Morten Korch-film. Hun kunne endvidere give den interessante oplysning, at skuespillerne øver sig meget på at virke troværdige, når de harver og pløjer i disse film, som kritikken efter fruens mening bedømmer ud fra et helt andet synspunkt end publikum. Hun fandt genren forsvarlig, fordi der, som hun sagde, også i Danmark laves „lødige film“, hvormed hun jo altså havde indrømmet, at Korcherne ikke er lodige, hvilket igen vil sige, at fru'en åbent og ærligt overfor lytterne erkender det forsvarligt at lave ikke lodige film. I god overensstemmelse hermed fik hun også reklameret lidt for det kommende ASA-produkt „Far til fire på landet“, om hvis herligheder fru'en talte så forborgent og forjættende, at vore forventninger måtte spændes til bristepunktet. Helt ubetalelig var den oprigtige nyfgenhed, hvormed Allen udspurgte fru Alice om disse standardvarer. Det lød virkelig, som om han aldrig i sit liv havde hørt om noget så lovende og spændende og interessant.

Naturligvis fremhævede Alice O'Fredericks også med stolthed ASA's „alvorlige film“, hvortil interviewer, Film Forum'ets ene redaktør, Johannes Allen, i de fleste tilfælde har leveret manuskript og drejebog. Så det var jo ikke så underligt, om de to var enige på dette punkt.

Lad det nu være sagt utvetydigt, at nærværende anmelder intet øjeblik har grund til at betvivle Allens hæderlighed og vilje til ikke at sammenblande sit job som redaktør af radioens Film Forum med sine interesser som manuskript- og drejebogsforfatter hos ASA. Men han må dog kunne indse, at det er og bliver principielt forkasteligt, at en mand, der skal orientere lytterne sagligt og selvstændigt om film, selv står med begge ben i filmbranchen, ja har sine hovedindtægter hos det selskab, hvis instruktør han har halet til mikrofonen og givet lejlighed til en fuldstændig skamløs lovprisning af underlødige produkter, som hun oven i købet selv indrømmer er ikke-lødige. Både radioen og Johannes Allen må kunne indse, at denne fremgangsmåde er ganske uholdbar.

Til underbygning af de mange rosende ord om „Min datter Nelly“ bragtes to „tragiske“ scener fra filmen, der virkede som et koncentrat af de sidste tyve års dårligste danske hørespil. En henvisning til det „demokratiske“ i, at alle danske film bliver præsenteret med klip og klap i Film Forum'et, kan vi virkelig ikke tage alvorligt. Det må naturligvis være redaktionens gode ret selv at bestemme, hvilke film den vil ofre omtale. Hvis filmselskaberne i dette tilfælde begynder at udøve samme tyranni, som teatrene gør det overfor Dramatisk Forum, hvor man så at sige aldrig hører et kritisk ord, er vi jo ude i den rene parodi.

I den øvrige del af udsendelsen fik man lidt at vide om italiensk films vilkår efter krigen i en udveksling af spørgsmål og svar mellem *Svend Aage Lorentz* (der indtil videre er indtrådt i redaktionen i stedet for Bjørn Rasmussen) og den italienske filmdirektør *Attilio d'Onofrio*.

Lidt mere oplysende var Lorentz' bedrøvelige beretning om sit eget indtryk af italiensk film idag. Situationen synes bedst og fyndigst karakteriseret af instruktøren *Luciano Emmer* med ordene: „Italiensk film i dag er intet andet end sang og spaghetti, sang og spaghetti“.

Skuespillerinden *Helle Virkner* fortalte med kælen røst om sit besøg på filmbiennalen i Venedig, hvor der havde været „mange store navne og smukke skuespillerinder“. Som om dette ikke var udtømmende nok, kom Bjørn Rasmussen til sidst, hæs som en ravn, og gav en noget mere differenteret bedømmelse af biennalens begivenheder. Det var ham om at gøre at pointere, hvilke store muligheder der nu efter „Or-

det“s succes er på det internationale marked for dansk filmproduktion. Gid de danske filmproducenter nu må kende deres besøgelsestid, hviskede han næsten tryglende med sin svindende røst.

Vi kan naturligvis kun dele hans forhåbninger, men så længe radioens Film Forum selv går i spidsen med favorabel omtale af film som „Min datter Nelly“, „Bruden fra Dragstrup“ og hele det Morten Korchske bryg, er der næppe grund til at vente nogen snarlig opfyldelse af de fromme forhåbninger.

SIODMAK VENDER TILBAGE

AF BENT PETERSEN

Robert Siodmak har skiftet hest endnu en gang. Nu har han i Berlin fuldført sin første tyske film, siden han i 1933 måtte forlade Tyskland. Det er en filmatisering af

Gerhart Hauptmanns skuespil „Die Ratten“, og filmen er ikke blot blevet en kunstnerisk succes, men også en økonomisk. Det er ikke mærkeligt, at Siodmak er hentet til Tyskland igen. Han har gennem en omskiftelig tilværelse vist en glimrende evne til at finde sig til rette nye steder og skabe fuldlødige film på baggrund af helt nye erfaringer. Som type er han iøvrigt karakteristisk for den europæisme, som mere og mere er begyndt at præge kulturlivet. Man arbejder over grænserne.

Men Robert Siodmak er ellers ikke indfødt berliner. Vist til manges overraskelse er han kommet til verden i Shelby County i Tennessee i året 1900. Som barn kom han imidlertid med sine forældre til Tyskland, han gik i skole i Berlin og studerede senere ved universitetet i Marburg. Erich Pommer gav ham de første filmchancer, men det store gennembrud fik han i 1929, da han var med til at iscenesætte „Menschen am Sonntag“ i samarbejde med Billy Wilder og Fred Zinnemann, som jo begge er aktive i Hollywood i dag. „Menschen am Sonntag“ skildrer en søndag i Berlin — men uden at sentimentalisere det folkelivs-

Photo de travail fra optagelserne af »Die Ratten«. To filmpersonligheder i intimt samarbejde: Robert Siodmak og Maria Schell.